



פרשת בהעלותך

הקלף מספר 7:11
הקלף מספר 8:24
הקלף מספר 8:55



לסלוח לכל אדם שציערו ולא להקפיד עליו כלל

" והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" התורה הקדושה משבחת את משה רבנו על ענוותנותו המיוחדת שלא היה אדם כמוהו ועוונותן מכל האדם שעל פני האדמה, בסוף פרשתנו מובא שאהרון ומרים מדברים על משה, משה הוא מלך ולא מקפיד עליהם כלל ומוחל וסולח להם ומתפלל על אחותו שדיברה עליו לשון הרע [ממעשה זה יש לנו מצוות עשה זכור את אשר עשה לך ה' אלוהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים (דברים כד, ט) לא לדבר לשון הרע על אף אדם וגם להעביר ביקורת אסור אפילו על אחיו שאוהבו כנפשו וגם ביקורת לתועלת יש כללים בהלכה מתי מותר לדבר ומתי אסור]

אנו רגילים לחשוב שרק אדם שבורח מכבוד זוהי מידת ענווה התורה הקדושה מלמדת אותנו שגם מחילה ואי הקפדה על השני זוהי ענווה ודווקא פה ראתה התורה לכתוב והאיש משה ענו וכו' ולא במקום אחר לומר לך שבמחילת האדם לחברו נמדדת מידת ענוותנותו של האדם שלמרות שפגעו בו הוא אינו מקפיד עליהם אלא מוחל וסולח להם בזה נמדדת ענוותנותו יותר מאשר בריחה מהכבוד משום שבפגיעה באדם הנפש מצטערת מה שאין כן בבריחה מהכבוד יש רק תוספת מעלה באדם. מבואר בספר "אורחות צדיקים" שלמחול לשני הוא מדרכי הענווה. וככל שהפגיעה יותר גדולה הוא סולח ומוחל זה מעיד על מידת ענוותנותו

יהודי בטבעו הוא מוחל וסולח לכל אדם זהו אחד הסימנים של עם ישראל "רחמנים" ולכן הם סולחים למי שהציק להם. לעומת הגויים, שאין מוכנים למחול כמו שמשופר במסכת יבמות דף עח: דוד גזר שלא יתחתנו עם "הנתנינים" והסיבה שגזר עליהם משום שהיה רעב בזמן דוד ושאל באורים ותומים מהי הסיבה לכך וענו לו משום: "אל שאול ואל בית הדמים על אשר המית הגבעונים" **שואלת הגמרא** וכי היכן מצינו בשאול שהמית הגבעונים? אלא, מתוך שהרג את נוב עיר הכהנים, שהגבעונים היו מספקים להם מים ומזון מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן. אמר דוד אנסה לפייס את הנתנינים קרא להם ושאלם מה אתם חפצים שאעשה לכם על מעשה שאול? אמרו לו אין אנו רוצים כסף וזהב אלא שיתנו להם שבעה מבניו של שאול ונהרגם. ניסה לשכנעם בממון לא הסכימו, אמרו אין אנו מוכנים להתפייס. אמר דוד שלשה סימנים יש בעם ישראל: רחמנים וביישנים וגומלי חסדים כל שיש בו שלשה סימנים הללו ראוי להדבק באומה זו והנתנינים שלא מוכנים לסלוח חסר להם במידת הרחמנות ואינם מוכנים למחול לכן גזר על הנתנינים לא לבא בקהל.

וכן כותב הרמב"ם שיהודי מוחל לחבירו, אבל גוי עברתו שמורה לנצח ואינו מוחל וזה לשון רמב"ם (הלכות תשובה פ"ב ה"י) "אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס אלא יהא נוח לרצות וקשה לכעוס ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלב שלם ובנפש פחצה, ואפילו הצר לו וחסא לו הרבה לא יקום ולא ייטור וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון אבל העובדי כוכבים ערלי לב אינן כן אלא ועברתן שמרה נצח, וכן הוא אומר על הגבעונים לפי שלא מחלו ולא נתפייסו והגבעונים לא מבני ישראל המה."

שמעתי ממרן הרב עובדיה שםבארי המפרשים את הפסוק במגילת אסתר "אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו לא תוכל לו כי נבול תיבול לפניו" שיועציו אמרו להמן שני דברים כשמזל היהודי עולה והתחלת לנפול לפניו לא תוכל לנצחו וזהו שכתוב אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו לא תוכל לו ולכן אמרו לו עצה שאם רצונך להינצל ממנו הוא המשך הפסוק "נבול תיבול לפניו" דהיינו שתתחנן לו שירחם עליך והיהודים רחמנים בני רחמנים ואפילו שרצית להרוג ח"ו את כל שונאי ישראל אם תתחנן לפניו יסלח לך. רק הקב"ה לא נתן להמן את האפשרות לפגוש את מרדכי והוא מיד נתלה על העץ. ובהנהגה זו של מחילה לפגוע נהגו גדולי ישראל

מסופר על בבא בן בוטא שלא רק מחל על עלבונו אלא גם בירך את הפוגעת בו כמובא במסכת נדרים (דף סו:) היה אדם מבבל שבא לארץ ישראל ונשא שם אשה, ישנו הבדל בשפה הארמית בין השפה ארמית של בבל לשפה ארמית של ארץ ישראל, ההוא שבא מבבל אמר לאשתו תכיני לי שני עדשים כוונתו היתה לקצת אבל היא הבינה כפשוטו והכינה לו שני עדשים ראה כך כעס מאד שלא הבינה אותו אמר לה למחר תכיני לי סיר גדול והכינה לו סיר ענק ראה זאת וקיבל, אמר לה לכי תביאי לי שני "בוציני" שבארמית בבבלי הכוונה לשני אבטיחים והיא בארמית שלה "בוציני" הכוונה שני נרות



שמניחים בהם שמן להדלקה ולכן הביאה לו שני נרות (היינו כלי שמניחים בו את השמן) בעלה מרוב כעס שלא הבינה אותו אמר לה "זילי תברי יתהון על רישא דבבא" כוונתו שתלך לשבור את הנרות על ראש הדלת שדלת בארמית נקרא "בבא", באותו זמן היה בחצר התנא הקדוש "בבא בן בוטא" שדן דין תורה ואשתו הבינה שכוונתו של בעלה לשבור את הנרות על ראשו של בבא בן בוטא ואכן כך עשתה, שאל אותה בבא בן בוטא למה עשית לי כך, אמרה לו בתמימות כך ציווני בעלי, אמר לה את עשית רצון בעלך הקב"ה יוציא ממך שני בנים כמו בבא בן בוטא

רואים במעשה זה את ענותנותו המופלאה של בבא בן בוטא שלא רק שלא כעס עליה אלא בירך אותה ברכה נפלאה וכן ראוי להתנהג כל מי שהוא בנו של הקב"ה מניעת הסליחה לחבירו יכולה לגרום לפגוע סבל איום ויש המון סיפורים ש"קפידות" גרמו המון סבל.

מסופר על כיתה שלמה בסמינר מסויים שלא הצליחו בשידוכים שאלו את מרן הרב קנייבסקי ואמר להם אולי פגענתם במישהו נזכרו בנות הכיתה שפגעו באחת הבנות נגשו אליה ובקשו ממנה את מחילתה וגם הסכימו לעזור בנדונייה שלה, ולבסוף ומחלה להם ואז נפתח הפתח והקימו את ביתם ראוי ליהודי תמיד למחול ולסלוח גם אם לא בקשו ממנו מחילה משום צער השכינה וגם משום הצער שיכול להיגרם לשני, אנו אומרים בקריאת שמע על המטה "ולא יענש שום אדם בסיבתי" כשאתה מוחל גם בשמים מוחלים לך.

בפסוק "והלכת בדרכיו" כותב הרמב"ם שזוהי מצוות עשה ללכת בדרכי הבורא ולהדמות אל הבורא מה הוא חנון ורחום אף אתה תהא רחום וחנון מה הוא גומל חסדים אף אתה תגמול חסד מה הוא עניו אף אתה הייא עניו וכו'

ומסביר רבי משה קורדוברו שמידת מי אל כמותך היא שהקב"ה נותן חיות לאדם כל רגע ורגע אין הכוונה שפעם אחת הקב"ה נתן חיות ומאז הקב"ה רק משגיח עליו אלא כל רגע ורגע הוא מקבל חיות מהקב"ה [כעין דמיון של חברת חשמל המספקת כל רגע חשמל] ואדם עושה עבירה ומשתמש בחיות שהקב"ה נותן לו עכשיו ברגע זה כדי להכעיס את הקב"ה ואף על פי כן הקב"ה לא מפסיק את חיותו של האדם שאולי ישוב בתשובה עד שהמלאכים קוראים לקב"ה אלמלא שהביא זאת רבי משה קורדוברו אי אפשר לאומרו קוראים לו מלך עלוב שבכוח שנותן להם כרגע הם מכעיסים אותו מהקב"ה יתעלה שמו לעד ילמד האדם להיות מוחל וסולח ואפילו שמשתמשים במה שהוא נותן להם נגדו ימחל ויסלח

רואים לצערנו בני אדם או זוגות שנפרדים כשעיקר שורש הבעיה הוא "אגו" וחוסר וותרנות אחד כלפי השני קצת להוריד את הראש אנו רק נרוויח מזה

הגמרא במסכת סנהדרין דף ק. אומרת במידה שאדם מודד בה מודדים לו, אם אדם מקפיד על חבירו גם בשמים יקפידו איתו ואם הוא סולח ומוחל גם בשמים יסלחו לו ואין מקפידים איתו כמו שמובא במסכת ראש השנה יז. רבא אמר כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו שנאמר נושא עון ועובר על פשע למי נושא עון למי שעובר על פשע

מסופר, רב הונא בריה דרב יהושע חלה מאד נכנס רב פפא לשאול בשלומו וראה שהוא במצב של גסיסה אמר רב פפא תכיני תכריכים לבסוף הבריא רב הונא התבייש רב פפא לראות אותו, אמר לו מי ראתה אמר לו נכון אני נפטרתי מן העולם ודנו את דיני בשמים ואמר לבית דין של מעלה הקב"ה כיון שאני מעביר על מידותיי גם אתם אל תדקדקו איתו ולכן פסקו לחזיר אותי לעולם הזה, שנאמר נושא עון ועובר על פשע למי נושא עון לעובר פשע לשארית נחלתו אמר רבי אחא בר חנינא אליה וקוץ בה לשארית נחלתו ולא לכל נחלתו ובזכות שסובל עלבונו ושותק עליו העולם עומד העולם

כמובא במסכת חולין פט. אמר רבי אילעא אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבוים את עצמו בשעת מריבה שנאמר תולה ארץ על בלימה רבי אבהו אמר מי שמשום עצמו כמי שאינו שנאמר ומתחת ורועות עולם וככל שאדם עשה לו יותר עוול הוא בכל זאת מוחל וסולח הזכות שלו יותר יאדר גדולה בשמים החידי"א כל מי שעשה לו רע מיד היה מוחל ואומר שכל עוון מכביד על כנפי השכינה ושאינו מוחל אני מקל מעליה את צערה

במלחמת ששת הימים הגאון הרב חיים שמואלביץ זצ"ל היה בקבר רחל אימנו ושמע אישה שאומרת לבורא עולם בעלי השאיר אותנו עשר שנים לבד ואני מוחלת לו אנה גם אתה תמחל בנפש שמע זאת רב חיים שמואלביץ ואמר שאין לי ספק שתפילתה התקבלה ואכן ניסים גדולים נעשו במלחמה זו

כתב בספר חסידים סימן תרמט **מעשה בחסיד אחד שאמרו לו במה הארכת ימים,** אמר לפי שמעולם לא קללני אדם או חרפני שעניתיו, אלא הייתי סובל ומוחל לכל שציערני. וכן מובא שם מעשה בסימן **תרנג מעשה בחסיד אחד שאמרו לו במה הארכת ימים,** אמר לפי שמעולם לא קללני אדם או חרפני שעניתיו, אלא הייתי סובל ומוחל לכל שציערני.

שבת שלום ומבורך



שאלה: בנו הקטן קיבל מתנה סכום כסף האם מותר לאבא לקחת את הכסף... תשובה: כתב בן איש חי שנה ראשונה פרשת כי תבוא סעיף י. אם נתנו מתנה לבנו ובתנו הקטנים הרי הם של האב, ואם הם גדולים הרי היא שלהם: והוא על פי בשי"ע חו"מ שולחן ערוך חו"מ סימן ער בדברי הרמ"א ואם נתנו מתנה לקטן הסמוך על שלחן אביו הרי היא של אביו, אבל לא בבנו הגדול (נ"י פ"ק דמציעא). והסביר הסמ"ע שם ס"ק ח את החילוק בין קטן לגדול דאיכא למימר הנותן הקפיד להיות דוקא של הבן בגדול, משא"כ בנתן לבנו הקטן דמסתמא אינו משומר בידו זולת דעת אביו השומר ונתנו לקטן אדעתא דאבוא: שאלה: בדין מחוסר אמנה אם סיכמו בע"פ שראובן יקנה את הדירה של שמעון במאה אלף דולר לאחר זמן הגיע לוי ומוכן לקנות במאתיים אלף דולר האם גם במקרה זה אם ימכור ללוי יעבור על איסור מחוסר אמנה תשובה: אם סגר על עם חבירו על המכירה בעל פה ורק עדין לא נעשה קנין אם חוזר בו נקרה מחוסר אמנה ואין רוח חכמים נוחה האם שתי הדעות וכתב שהעיקר להלכה שגם אם מקבל יותר כסף מקונה אחר עובר על דין מחוסר אמנה וכן כתב הסמ"ע שם ס"ק יב והרמ"א בסמ"ק ר"ד הביא את שתי הדעות וכתב שהעיקר להלכה שגם אם מקבל יותר כסף מקונה אחר עובר על דין מחוסר אמנה וכן כתב הסמ"ע שם ס"ק יב בדעת השולחן ערוך שגם בשני מחירים שונים אם מבטל את הקניה בגלל שמצא יותר זול יש דין מחוסר אמנה מ"מ פה שהפרש הוא גדול מאד (במקום במאה אלף לוי מוכן לשלם מאתיים אלף) (כתב הפתח חושן קטניינים, עמוד ג') שמצדד בעל שבת הלוי שיש לומר שגם הרמ"א יודה שבהפרש גדול אין דין מחוסר אמנה

ענווה שער לתורה למלכות

והאיש משה ענו מכל האדם אשר על פני האדמה
אנו רואים שהתורה הקדושה משבחת את משה רבנו דווקא במידת הענווה כיון שאין דבר יותר נעלה וגדול ממידה זו וכתבו באבות דרבי נתן פרק ט' מיני מוכי שחין נבראו בעולם לח יבש בעל פוליפוס והיתה נפשו של משה נמוכה מכולם: מובא בירושלמי מסכת שבת פרק א' א"ר יצחק בר אלעזר מה שעשתה החכמה עטרה לראשה עשתה הענווה עקב לסוליייתה דהיינו במקום מסתיימת החכמה, העטרה של החכמה במקום זה רק מתחילה הענווה לא הסוליה אלא העקב של הסוליה של הנעל לומר עד כמה גדולה היא מידת הענווה כיון שמידת הענווה היא כל כך גדולה לכן נשתבח בא משה רבנו מובא במדרש אמר רבי עקיבא: ...אלא מפני מה זכה יהודה למלכות? מפני הענווה. שנאמר: [שם מד, לג] "ועתה ישב נא בעדך תחת הנער עבד לאדני". שהסכים להשפיל את עצמו להיות עבד כדי לשחרר את בנימין אף שאול לא זכה למלכות אלא מפני הענווה, שנאמר: [ש"א ט,]: "ה"פן יחדל אבי מן האתונות ודאג לנו", [השווה את עבדו אליו שאמר "ודאג לנו" לשנינו כאחד].

אין אפשרות לזכות למידה זו רק ליהודי, גוי לא שייך שיהיה לו מידת הענווה

מסופר על הרמב"ן שספרו לו שיש שייך גוי שיש לו מידת הענווה התקשה הרמב"ן כיצד הדבר יכול להיות והחליט לכתב אליו ולבודקו ואכן ראה שהוא ענוותן גדול כשיצא הרמב"ן מהשייך אומר לו השייך נכון שאני ענוותן גדול אמר לו הרמב"ן נכון ואמר אז לתלמידיו במילים אלו הוא תירץ לי כיצד יתכן גוי ענוותן, כל ענוותנותו של הגוי היא לצורך גאוה שיאמרו שהוא ענוותן אבל ענווה אמיתית גם בפנימיות הלב זהו רק ליהודי

כתוב במסכת אבות (ד, ד) "רבי לויטס איש יבנה אומר, מאד מאד הוי שפל רוח, שיתקנת אנוש רמה". כתב רבינו עובדיה מברטנורא זיע"א שלמרות שבכל המידות יאחו אדם את שביל הזהב, השביל האמצעי ויברח מהקיצוניות, במידת הענווה יאחו עד הקצה האחרון בכדי לברוח מהגאוה כבורח מפני אש, שהוא מנפש ועד בשר יכלה, שהרי הגאוה הסרוחה-אבי אבות הטומאה היא וגוררת בעקבותיה כל המידות הרעות.

מרון החפץ חיים צוק"ל פירש את המשנה הנ"ל בהקשות את הקושיה מדוע הזהירו על המידה הענווה יותר מכל המידות, ותירץ כיוון שבעולם הזה אין שכל על המצוות, אין שום תשלום בעולם שישווה למצווה אמת, אם יש את כל הון ביתו- בוז יבזו לו. וכן בענין מצוות לא תעשה שעל האדם לתת כל ממונו ולא לעבור על מצווה אחת מהתורה, וכל זאת כיוון שהתשלום כאן הוא גשמי ואילו המצווה היא רוחנית, כך שאינו ממין התשלום. אולם אם יקבל אדם מעט כבוד עבור מצווה או מעשה שעושה, הרי הכבוד הוא רוחני, וההנאה מהכבוד היא הנאה רוחנית, אם כן כבר קיבל בעולם הזה שכר עבור המצווה שעשה שהרי אנשים משלמים אלפי אלפים בשביל לקבל קורטוב כבוד מדומה ולכן כשיבוא לעולם האמת יישאר שם ערום ועריה שהרי בשכר המצוות קיבל בתמורתו כבוד תהילות ותשבחות. לכן אמרו מאד מאד הוי שפל רוח יברח מן הכבוד כבורח מפני האש פן יבולע לו ויצא נקי מנכסיו בעולם הבא.

כותב רבנו בחיי בספר "חובות הלבבות" (שער הפניעה פרק ו'), שאלו פעם חכם אחד ששה מדולי הדור, במה זכית שפלים משחרים לפתחה, ונכנעים למרותך, הלא גשם עוד חכמים גדולים שאין ההמון נשמע להם כמו שנסמך לה? ענה להם אותו חכם: משום שפועלם לא פגשתי אדם שלא היה

בעיני במדרגה רוחנית יותר גבוהה ממדרגתי! כיצד יתכן הדבר? מסביר החכם: אם פגשתי אדם חכם ממני, אמרתי בלבי, בגלל חכמתו הרבה, מן הסתם הוא גם ירא שמים יותר ממני, שהרי השגותיו גדולות משלי. כמו כן להפך, אם פגשתי אחד שהיה פחות חכם ממני, אמרתי לעצמי: מדרגתו גבוהה משלי, כי עודו שאני עובר במזיד על דברי השם, הרי שהוא בהיותו פחות חכם, עובר רק בשולל

על דברי התורה. ממשית החכם ואומר: בראותי מבגר ממני, הערתי על שזכה לעשות בימי חייו יותר מצוות ממני. ובראותי צעיר ממני, נתתי לבי לעבדה שעברותיו פחותות משלי, שהרי חי פחות שנים ממני. אם פגשתי עשיר ממני, אמרתי אל לבי: ראה עשיר זה זוכה לעשות צדקה וחסד בממונו הרב, יותר ממה שאיתה מסוגל לעשות.

גם בראותי עני ממני, מצאתי את מעלתו היתרה, בכך שסובל לשורים בחייו, ומימילא הוא מוזהר מעוונותיו, מה שאיני יכול לומר על עצמי. מסוים החכם: כך מתוודע הרגלי להסתפל מלקמתי על כל בני האדם, תמיד כפדתי את פלס, והשפלתני עצמי לפניהם, ולכן זכיתי שפלים גרובני.

חזותם "חובות הלבבות" ואומר, פי הראייה להנהיגה זו, נמצאת במשנתנו "מאד מאד הוי שפל רוח", שעל ידי שפלות הרוח, יכולים תמיד לראות את מעלתם של אותם הקטנים מאתנו ובדאי את מעלת הגדולים מאתנו

מספר על מנהל כולל בשכונת בתי מחסה בירושלים, שצאנה לשמשו שלדף ונזמין את גברת רוזנפלד המתגוררת בשכונה, וימסר לה שתפנס לקבל סכום כסף שהגיע עבורה, ותיחם על הקבלה. אותו השמש התבלבל וטעה, והחליף את השם 'רוזנפלד' בשם 'זוננפלד', ובמקום לקרוא לרוזנפלד, נד לביתו של רבי יוסף חיים זוננפלד דין זה הוא לרבות וזוננפלד, לו שהמזכיר מבקשו שיעלה אליו. מיד הזדרז הרב ועלה למשרד. משנפתחה הדלת והרב נכנס למנהל, תמה המנהל ואמר: אם הרב זקוק לי, למה לא שלח לקרא לי? ענה הרב בפשטות: השמש הזמניני אל כבודו. עד מהרה התבררה הטעות. רצה המזכיר לזוף בשמש, אך הרב מנע בפיו באומרו, פי זה עלול לקרות לך אדם. מיד אמר הרב שלום וצא, אולם לא לדירתו הזו, אלא עלה במעלה השכונה, ודפק על דלתה של גברת רוזנפלד, והודיע לה שמזכיר הכולל מבקש שתיפנסו אליו בגלל שהגיע עבורה כסף... הרי לפנינו דגמא חיה של שפלות רוח.

בספר שאל אביך ויגדך סיפר הרב שברון זצ"ל על הרב בעל מגלה עמוקות שהתגורר בקרקא בזמן שהבי"ח (הבי"ח בית חדש רבי יואל סירקיש זיע"א) היה רב עיר, פעם הלך הבי"ח ברחוב וראה שני אנשים הולכים ופניהם כמאורות כמשש, ואחריהם ראה עוד ארבעה אנשים שחורים כפחם אחד מבוגר ועוד שלושה צעירים, ארבעה אלו רצו אחרי שני האנשים אבל לא הצליחו להשיגם, לאחר ששני הצדיקים עם הפנים המהירות נעלמו מן העין ניגש הבי"ח לאנשים הכושים כפחם ונתן להם שלום. שאל אותם מי הם? אבל הם סירבו לענות, אמר להם הבי"ח אני כאן המרא דאתרא ואם אני שואל עליכם לענות לי, הסכימו הארבעה ואמרו אנתנו גיחזי ושלוש בניו, ואילו שני האנשים שאנו רצים אחריהם תמיד הם אליהו הנביא ואלישע הנביא, ואחד מהעונושים שלנו הוא לרדוף אחריהם תמיד ולא להשיג אותם לעולם. ולאן הלכו עכשיו שאל הרב ?? אמרו לו שהם הלכו לבעל מגלה עמוקות, הלך הבי"ח לבעל מגלה עמוקות ואמר לו אני יודע שאליהו נמצא אצלך תשאל אותו למה איננו בא אלי, שאל בעל מגלה עמוקות את אליהו הנביא, ענה לו אליהו הנביא כי לרב של עיר מוכרח שיהיה שמינית שבשמינית מהגאוה, שאם לא כן בעלי הבתים ירמסו אותו תחת רגליהם, אבל מכל מקום אני אינני יכול לבוא אלי!!!

מיילי דביחותא: עני בא וכשעיר המחלק כסף לצדקה נתן לו הנעיר שטר של 200 ש"ח אמר לו העני בפיוט שאומרים במוצאי שבת כתיב זרעינו וכספינו ירבה כחול. (היינו שטר בצבע כחול) הביא רבנו של 200 ש"ח אמר לו העני בפיוט שאומרים רבה לפני שבת חכמים אמר מילתא אבדייתא ובדחי' רבנן לוסין ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]

מי שברך אבותיו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך וישומר וינצור ויעזור וירומם ויצלח את התורמים הקיריים ובני ביתם: חד אש, דוד ושרת חניה, צבן ינאל וציפורה, יצחק ויוכבד התלה חוד, דג חוד, ישראל וקרין חנה, ציפורה חוד ושמחתה, חי ואביבה חוד, ובולו וברבור חוד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה חון, אליהו ורות נחמה חוד, רפי ואביבה זאזו, יסכה ויעקב שמשיאן, שמואל ונורית חוד, כחן שמעון ומרים, מיכאל ואלים חוד, ענוס וריאל ואורית חוד, יצחק וכוכבה חוד, חנוך יואל, כחן עזריאל, שרון קונין, יהונתן ושילת חוד, דוד ודניאל פראנטי, יוסף ומינה חוד, הרב אסף נתן, בת שבע חוד וכל שמחתה, אברהם וסגילת מוסס, ר' יעקב צבאן, ר' יעקב אוביב, כחן רחמים סטוין, ר' רבקה חן, מוזלן יונתן, לוינון חנון תהילה בת שרה, רות בת נמר, רבקה בת רות עינב ליטל ומזל אורין בני ציפורה. שתותמיים וכלילי קול כמוסן, כולל יום, כולל ליל ששי, כולל ליל חומים, ועוד) ולעלון השבועי. מלך מלכי המלכים ברחמי ישמרם ויחיינו מכל צרה וניק יצילם יגביה כוכב מערכתם ובכל אשר יפנו ישכילו וכל אשר יעשו יצליחו ויבטל האל-מלעלה כל גזירות קשות ורעות ויגזור עליהם האל-גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה תגן בעדם וימלא כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומוצלחים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונתה תמיד שמחים ומאושרים יאכריע: לעית: יורם בן זילר, רחל בת מילה זמלחיה בן מירכה.

לקבלת העלון במייל: ALON.DVAR.HAMELEH@GMAIL.COM 054-8464024 כל החיובות שמורות לצורך זכיר הרבים הכל מותר